

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 610

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 iunie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 75 din 3 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță	2–4
Decizia nr. 76 din 3 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 ¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane	5–7
Decizia nr. 96 din 10 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale	8–10
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
785. — Hotărâre privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici	11–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.425. — Ordin al ministrului finanțelor pentru modificarea art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului finanțelor nr. 3.216/2020 privind instituirea unor măsuri referitoare la transmiterea de documente în format electronic către Ministerul Finanțelor și unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 75

din 3 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, excepție ridicată de Petronel Chiriac în Dosarul nr. 14.839/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 558D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 657D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017, excepție ridicată de Sindicatul Hidroelectrica Hidrosind din București, în numele și pentru membrii de sindicat Elena Burdulea, Maria Iuliana Cîrstoniu și alții, precum și de Emil Crișan, Cătălin Florian Popescu și alții în Dosarul nr. 24.197/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 657D/2020 la Dosarul nr. 558D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care subliniază că dreptul la prima de vacanță are sorginte legală, nefiind un drept fundamental, și invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 11 din 14 ianuarie 2021 și Decizia nr. 288 din 27 aprilie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 6 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 14.839/3/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a**

pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță. Excepția a fost ridicată de Petronel Chiriac cu prilejul soluționării apelului împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

8. Prin Încheierea din 15 mai 2020, pronunțată în Dosarul nr. 24.197/3/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017.** Excepția a fost ridicată de Sindicatul Hidroelectrica Hidrosind din București, în numele și pentru membrii de sindicat Elena Burdulea, Maria Iuliana Cîrstoniu și alții, precum și de Emil Crișan, Cătălin Florian Popescu și alții cu prilejul soluționării apelului împotriva unei hotărâri judecătorești pronunțate într-o cauză având ca obiect pretenții.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, prin aplicarea acestora, angajații nu mai beneficiază de prima de vacanță în bani, ci doar sub forma voucherelor de vacanță, inferioare ca valoare. Se arată că, anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2017, o parte din salariați, care au efectuat concediul de odihnă aferent anului 2017, au încasat prima de vacanță prevăzută în contractul colectiv de muncă aplicabil, în cuantum și sub forma prevăzută de acesta, iar ulterior datei de 1 iulie 2017, salariaților care au efectuat concediul de odihnă le-a fost refuzată acordarea acestui drept (adaos salarial prevăzută de convenția colectivă), deoarece legea interzice acordarea primei de vacanță în bani și condiționează acordarea primei de vacanță, stabilind că aceasta se acordă numai sub forma voucherelor de vacanță în limita a 1.450 lei pentru un salariat. În aceste condiții, este evidentă încălcarea principiului constituțional prevăzută de art. 16 alin. (1) și, implicit, a art. 5 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, deoarece are loc excluderea unor angajați de la beneficiul unui drept legal constituit, pe care angajatorul era obligat să-l acorde potrivit art. 40 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Așadar, se încalcă principiul egalității de tratament, deoarece în cadrul relațiilor de muncă funcționează principiul egalității de tratament față de toți salariații, iar, potrivit legii, constituie discriminare actele și faptele de excludere, deosebire, restricție sau preferință care au ca efect neacordarea, restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării drepturilor prevăzute în legislația muncii.

10. De asemenea, deși contractul colectiv de muncă constituie legea părților, iar executarea acestuia este obligatorie pentru părți (art. 148 din Legea nr. 62/2011), se constată ingerința legiuitorului în executarea convenției colective, prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2017.

Astfel, fără a modifica în mod explicit reglementările contractului colectiv de muncă legal încheiat, legiuitorul intervine în executarea acestuia în sensul interzicerii acordării primei de vacanță, astfel cum este prevăzută în acordul colectiv. Se încalcă și dispozițiile art. 131 alin. (2) din Legea dialogului social nr. 62/2011, care dispun că este interzisă orice imixtiune a autorităților publice, sub orice formă și modalitate, în negocierea, încheierea, executarea, modificarea și încetarea contractelor colective de muncă, și ale art. 41 alin. (5) din Constituție, care garantează executarea convențiilor colective legal încheiate.

11. Distinct, se susține că este încălcat principiul neretroactivității legii civile, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în măsura în care efectele Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2017, de modificare a modului de acordare a voucherelor de vacanță, intervin în executarea clauzelor contractelor colective de muncă încheiate anterior intrării sale în vigoare, înlocuind *ope legis* drepturile statuate de părțile semnatare ale convenției colective cu cele legale, inferioare ca valoare. Nefiind în vigoare la momentul încheierii contractului colectiv de muncă, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 nu poate stinge, din perspectiva constituțională, drepturile recunoscute de angajator prin semnarea convenției colective. Apariția unor legi ulterior încheierii unui contract colectiv de muncă nu este de natură să afecteze clauzele sale, pentru că ar însemna ca legea civilă să retroactiveze. Potrivit Constituției, dreptul la primă de vacanță aferentă anului 2017 s-a născut în temeiul contractului colectiv de muncă încheiat anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 46/2017 și ale cărui clauze produc efecte până la data încetării sale, indiferent de modificările legislative intervenite între timp. Se mai susține că drepturile salariale ale autorilor excepției, prevăzute în convenția colectivă, nu pot fi suprimate, în timp ce colegilor acestora, care sunt angajați în cadrul aceleiași unități, le-au fost acordate astfel cum au fost prevăzute în contractul colectiv de muncă. Este de neacceptat ca drepturile prevăzute în contractul colectiv aplicabil tuturor salariaților să fie plătite unora dintre salariați și refuzate unei alte categorii, în condițiile în care alegerea momentului efectuării concediului de odihnă nu este liberă, fiind obligatorie efectuarea concediului pe bază de programare, astfel încât să nu se afecteze activitatea angajatorului.

12. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor fundamentale invocate, sens în care invocă aspecte din jurisprudența Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 102 din 3 martie 2015, Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, Decizia nr. 575 din 4 mai 2011 sau Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009)

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul**, în Dosarul nr. 558D/2020, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 102 din 3 martie 2015, Decizia nr. 44 din 24 aprilie 1996, Decizia nr. 861 din 28 noiembrie 2006, Decizia nr. 840 din 12 decembrie 2019, Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, Decizia nr. 575 din 4 mai 2011 și Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, ale căror considerente sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit dispozitivului actelor de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 30 iunie 2017, și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 24 februarie 2009, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017.

18. Din examinarea considerentelor actelor de sesizare și a notelor scrise ale autorilor excepției, Curtea observă că, în realitate, criticile de neconstituționalitate vizează dispozițiile art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017, referitor la modificarea art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare. În consecință, Curtea reține ca obiect al excepției dispozițiile art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017, care au următorul cuprins: „*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 24 februarie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 94/2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

Art. 1. — Alineatele (2), (2⁴) și (4) ale articolului 1 se modifică și vor avea următorul cuprins:

«(2) *Instituțiile și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, precum și operatorii economici, astfel cum sunt definiți de Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare, acordă, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație, în perioada 1 iulie 2017—30 noiembrie 2018, o singură indemnizație de vacanță sau o singură primă de vacanță, după caz, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.»*

19. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 41 alin. (5) privind dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 11 din 14 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 20 aprilie 2021, sau Decizia nr. 288 din 27 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 741 din 29 iulie 2021).

21. Curtea a statuat, în acord cu jurisprudența sa, că dreptul la vouchere de vacanță are o sorginte exclusiv legală, neavând consacrare la nivel constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 102 din 3 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 30 aprilie 2015).

22. De asemenea, referitor la invocarea încălcării principiului constituțional al egalității în drepturi, Curtea a statuat că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 196 din 7 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016). În consecință, Curtea a constatat că, stabilind acordarea dreptului la prima de vacanță sau indemnizația de vacanță sub forma voucherelor, legiuitorul a acționat în limitele marjei sale permise de Legea fundamentală, fără a încălca principiul egalității în drepturi a cetățenilor, prevăzut de art. 16 din Constituție.

23. Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 41 alin. (5) din Constituție, Curtea a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale privind acordarea primei de vacanță sub formă de vouchere, în raport cu normele constituționale antereferte (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 143 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 26 iunie 2020). Astfel, Curtea a statuat că încheierea convențiilor colective nu se poate face decât cu respectarea dispozițiilor legale existente. Aceste convenții sunt izvor de drept, dar forța lor juridică nu poate fi superioară legii. În consecință, convențiile colective sunt garantate în măsura în care nu încalcă prevederile legale în materie; în caz contrar, s-ar încălca un principiu fundamental al statului de drept, și anume primordialitatea legii în reglementarea relațiilor sociale (a se vedea și Decizia nr. 292 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 26 august 2004, și

Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995).

24. Curtea a mai statuat că dispozițiile art. 41 alin. (5) din Constituție privind caracterul obligatoriu al convențiilor colective nu exclud posibilitatea legiuitorului de a interveni, din rațiuni de interes general, pentru modificarea unor dispoziții din contractele colective de muncă, reglementând soluții care să răspundă nevoilor sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009). Ordonatorii principali de credite trebuie să respecte legea și să o aplice ca atare, chiar dacă aceasta are ca efect, pentru viitor, modificarea unor clauze din contractele de muncă, individuale sau colective, ale personalului plătit din fonduri publice. Legiuitorul este competent să stabilească un cadru legal în care să se desfășoare negocierile colective, contractele colective neputând genera drepturi și obligații *contra legem*. Ele sunt acte care sunt încheiate în aplicarea legilor, și nicidecum acte care să prevaleze forței legii. Astfel, este evident că în sfera publică asemenea contracte se negociază și se încheie în limitele și în cadrul stabilite de lege (Decizia nr. 574 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011). Aceleași rațiuni sunt valabile și în privința contractelor colective de muncă încheiate la nivelul societăților la care statul este unic acționar sau acționar majoritar, prevederile acestora putând fi modificate prin acte de reglementare primară. Prin urmare, caracterul obligatoriu al convențiilor colective încheiate la nivelul autorităților publice sau al societăților unde statul este acționar unic sau majoritar nu poate fi opus legii.

25. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

26. Distinct, în ceea ce privește critica raportată la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că prevederile de lege criticate nu dispun pentru trecut, ci exclusiv pentru viitor, urmând a-și găsi aplicarea de la data intrării în vigoare a actului normativ, și, în consecință, principiul neretroactivității legii civile nu este încălcat.

27. Aspectele referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor de lege criticate excedează controlului de constituționalitate, fiind de resortul instanțelor judecătorești investite cu soluționarea cauzelor.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petronel Chiriac în Dosarul nr. 14.839/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și de Sindicatul Hidroelectrica Hidrosind din București, în numele și pentru membrii de sindicat Elena Burdulea, Maria Iuliana Cîrstoniu și alții, precum și de Emil Crișan, Cătălin Florian Popescu și alții în Dosarul nr. 24.197/3/2018 al aceleiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 1 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 76

din 3 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere și ale art. I pct. 18 din Legea nr. 168/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, excepție ridicată de George Iancu în Dosarul nr. 7.007/3/2020 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 565D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 1.182 din 15 septembrie 2011 și Decizia nr. 129 din 10 martie 2020. Arată că instituirea soluțiilor legislative care consacră posibilitatea formulării unei plângeri împotriva măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul, care se soluționează de instanța de contencios administrativ, și a unei plângeri împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, care se soluționează de judecătore, nu este de natură să încalce prevederile Legii fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 aprilie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 7.007/3/2020, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere și ale art. I pct. 18 din Legea nr. 168/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de George Iancu într-o cauză având ca obiect obligarea la restituirea certificatului

de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, pe calea unei ordonanțe președințiale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că prin obligația prevăzută la art. I pct. 18 din Legea nr. 168/2010, de a formula contestație doar la instanța de contencios administrativ împotriva reținerii certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, sunt impuse aprioric sancțiuni atât asupra titularului autorizației taxi, cât și asupra proprietarului autoturismului, înainte ca judecata să fi început. Astfel, prin art. 58¹ din Legea nr. 38/2003 se aplică întâi sancțiunea, pentru ca prin art. I pct. 18 din Legea nr. 168/2010 să se stabilească reguli privind desfășurarea ulterioară a procesului. Nu este exclus ca după terminarea procesului să se constate nevinovăția celui care a fost deja pedepsit.

6. Din art. 58¹ al Legii nr. 38/2003 și din restul acestei legi nu rezultă vreo sancțiune și pentru autoritatea de autorizare care provoacă în mod deliberat punerea în întârziere a titularului autorizației taxi prin nevizarea autorizației taxi sau prin tergiversarea vizării acesteia.

7. Prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, nici titularul autorizației taxi nu poate să-și continue activitatea economică, nici proprietarul autoturismului nu se mai poate folosi de autovehiculul său. Restrângerea dreptului de a desfășura activitatea economică, concomitent cu restrângerea dreptului de proprietate asupra autoturismului, nu poate fi circumscrisă condițiilor art. 53 alin. (1) din Constituție și nici nu este proporțională cu vina titularului autorizației taxi nevizate, mai ales că vina este în exclusivitate a autorității de autorizare, care tergiversează vizarea autorizației taxi în mod deliberat pentru a crea o presiune psihologică suplimentară asupra titularului autorizației taxi, în raport cu sancțiunile la care este expus titularul autorizației taxi nevizate. Disproporția este mai mult decât evidentă, pentru că, în timp ce autoritatea de autorizare tergiversează vizarea autorizației taxi, pedeapsa o suportă doar titularul autorizației taxi nevizate. În timp ce sancțiunea principală a amenzii este suspendată de drept (în baza art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor) până la finalizarea acțiunii de la judecătore, cealaltă sancțiune, a reținerii certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, nu mai este suspendată de drept, pentru că este circumscrisă Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004. Pentru plângerea prealabilă, obligatorie în contenciosul administrativ, Legea nr. 554/2004 prevede un termen de 30 de zile, timp în care „curge” sancțiunea reținerii certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare.

8. **Tribunalul Ilfov — Secția civilă**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este reținut în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. I pct. 18 din Legea nr. 168/2010 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010. Curtea observă că dispozițiile art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 au fost introduse în cuprinsul acestei legi prin art. I pct. 13 din Legea nr. 168/2010. De asemenea, Curtea observă că prevederile art. I pct. 18 din Legea nr. 168/2010 modifică art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din 13 aprilie 2010. Având în vedere prevederile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, Curtea urmează a reține ca obiect al excepției, dispozițiile corespunzătoare din actul de bază, în care se integrează dispozițiile modificatoare, respectiv art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003: *„În cazul utilizării unui autoturism pentru transportul public de persoane fără ca acesta să dețină autorizație taxi sau, după caz, copie conformă ori dacă aceste documente au valabilitatea depășită sau nu sunt conforme cu transportul efectuat ori cu prevederile prezentei legi, precum și în cazurile prevăzute la art. 20 alin. (7) și art. 36 alin. (3), odată cu aplicarea sancțiunii contravenționale, prevăzută de prezenta lege, se suspendă dreptul de utilizare a autoturismului respectiv pentru 6 luni.”;*

— Art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010: *„Împotriva măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare se poate formula plângere la instanța de contencios administrativ, în condițiile legii.”*

13. Prevederile art. 20 alin. (7) și ale art. 36 alin. (3) din Legea nr. 38/2003, la care art. 58¹ alin. (1) din aceeași lege face trimitere, au următorul cuprins:

— Art. 20 alin. (7): *„Se interzice taxiurilor să efectueze transport public de persoane în regim de taxi sau să staționeze în vederea efectuării în mod permanent a unor astfel de transporturi în interiorul unei localități, alta decât localitatea de autorizare.”;*

— Art. 36 alin. (3): *„Se interzice amplasarea în interiorul și/sau pe caroseria unui autovehicul, care nu deține, după caz, autorizația taxi ori copia conformă valabilă, a însemnelor, a înscrisurilor, a dotărilor și a accesoriilor specifice autovehiculelor autorizate să execute transport public în regim de taxi sau în regim de închiriere.”*

14. În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 privind statul român, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și la protecție socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 au mai fost supuse controlului de constituționalitate (a se vedea Decizia nr. 129 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 16 iunie 2020, Decizia nr. 456 din 1 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1016 din 25 octombrie 2021, sau Decizia nr. 890 din 16 decembrie 2021, nepublicată*) în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, precum și Decizia nr. 1.182 din 15 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 noiembrie 2011), iar Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate.

16. Curtea a reținut că prevederile art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 instituie măsura suspendării dreptului de utilizare a autoturismului pentru transportul public de persoane pentru 6 luni, în cazul utilizării unui autoturism pentru transportul public de persoane fără ca acesta să dețină autorizație taxi sau, după caz, copie conformă ori dacă aceste documente au valabilitatea depășită sau nu sunt conforme cu transportul efectuat ori cu dispozițiile Legii nr. 38/2003, precum și în cazurile prevăzute la art. 20 alin. (7) și art. 36 alin. (3) din acest act normativ.

17. Raportat la instituirea măsurii suspendării dreptului de utilizare a autoturismului pentru transportul public de persoane pentru 6 luni, Curtea a observat că, potrivit art. 2 din Legea nr. 38/2003, serviciile de transport în regim de taxi sau de transport în regim de închiriere fac parte din categoria serviciilor publice organizate de către autoritățile administrației publice locale pe raza administrativ-teritorială respectivă, cărora legiuitorul a înțeles să le acorde o reglementare specială, impusă de necesitatea asigurării, pe de o parte, a unui cadru unitar pentru desfășurarea acestora, iar, pe de altă parte, a unei calități corespunzătoare standardelor unui transport civilizat și în condiții de siguranță. Activitatea de transport în regim de taxi trebuie să se desfășoare în limitele și condițiile autorizației emise de către autoritățile competente pe raza administrativ-teritorială aferentă, corespunzător atribuțiilor legale și cu respectarea autonomiei locale a fiecărei unități administrativ-teritoriale implicate, în a cărei responsabilitate revine organizarea serviciilor de transport în regim de taxi.

18. Sub acest aspect, Curtea a constatat că susținerea referitoare la încălcarea dreptului la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție este neîntemeiată, deoarece transportul în regim de taxi sau transportul în regim de închiriere se poate executa numai de transportatori autorizați, iar autorizația de transport se eliberează de către autoritatea de autorizare din cadrul primăriei localității sau primăriei municipiului București de pe raza administrativ-teritorială în care transportatorul își are sediul sau domiciliul, după caz, pe durată nedeterminată, pe baza unei documentații. În consecință, dispozițiile de lege criticate nu încalcă dreptul fundamental la muncă, întrucât libertatea alegerii

*) Decizia Curții Constituționale nr. 890 din 16 decembrie 2021 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 23 martie 2022.

profesiei, a meseriei și a locului de muncă nu înseamnă că orice persoană, oricând și în orice condiții, poate exercita profesia sau meseria pe care o dorește. Alegerea profesiei și a meseriei presupune, înainte de toate, pregătirea și calificarea corespunzătoare în vederea exercitării acestora, iar această libertate este condiționată de îndeplinirea unor criterii legale justificate de specificul profesiei, meseriei ori al locului de muncă.

19. De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări rezonabile. Art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilește că dispozițiile art. 1 paragraful 1 din același Protocol referitoare la protecția proprietății „nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general (...)”. De asemenea, art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală prevede că dreptul de proprietate este garantat, dar „*conținutul și limitele acestui drept sunt stabilite de lege*”, iar art. 136 alin. (5) din Constituție consacră caracterul inviolabil al proprietății private, însă „*în condițiile legii*” (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 691 din 5 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 16 iunie 2009).

20. Astfel, suspendarea dreptului de utilizare a autoturismului reprezintă consecința unei conduite culpabile și nu are semnificația înfrângerii dreptului de proprietate privată asupra autoturismului, în substanța sa. Măsura reținerii plăcuțelor cu numărul de înmatriculare împreună cu certificatul de înmatriculare are caracter temporar și reprezintă o limitare a folosinței autoturismului pe o perioadă de 6 luni, care poate fi prelungită cu încă 6 luni, în condițiile art. 58¹ alin. (5) din Legea nr. 38/2003. De asemenea, potrivit art. 58¹ din Legea nr. 38/2003, suspendarea notificată a dreptului de utilizare a autoturismului încetează, iar plăcuțele cu numărul de înmatriculare și certificatul de înmatriculare se restituie, la cerere, dacă au trecut cel puțin 30 de zile de la data procesului-verbal de reținere și se depune dovada achitării amenzii contravenționale. O astfel de măsură este justificată obiectiv și rațional, având ca scop înlăturarea unei stări de pericol create ca urmare a nerespectării regulilor privind transportul în regim de taxi sau în regim de închiriere și prevenirea săvârșirii unor noi contravenții. Așadar, având în vedere scopul urmărit, mijloacele folosite, precum și existența unui just echilibru între interesele individuale și cele generale, Curtea a constatat că prevederile

de lege criticate sunt conforme dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 456 din 1 iulie 2021, precitată).

21. De asemenea, deoarece nu s-a reținut restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, Curtea a constatat că dispozițiile art. 53 din Constituție nu au aplicabilitate în cauză.

22. Curtea a mai precizat că susținerile referitoare la posibile abuzuri în legătură cu activitatea autorităților de avizare nu privesc, în realitate, constituționalitatea textelor criticate, ci modul de interpretare și de aplicare a legii. Or, sub acest aspect, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sunt neconstituționale prevederile legilor, ale tratatelor internaționale, ale regulamentelor Parlamentului și ale ordonanțelor Guvernului care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției. Ca atare, exercitând controlul de constituționalitate asupra unor prevederi de lege, Curtea se poate pronunța doar cu privire la înțelesul lor contrar Constituției, interpretarea și aplicarea legii fiind de resortul autorităților publice cu atribuții în materia transportului în regim de taxi, iar, în caz de litigiu, al instanței judecătorești.

23. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate formulată cu privire la dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010, prin raportare la art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea a statuat că textul de lege criticat stabilește o modalitate de atacare în instanța de contencios administrativ a măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare, ceea ce dă expresie dreptului la un proces echitabil (a se vedea Decizia nr. 1.182 din 15 septembrie 2011, precitată).

24. Întrucât nu au apărut elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin în mod corespunzător valabilitatea și în cauza de față.

25. Distinct, Curtea reține că, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței și a procedurii de judecată este atributul exclusiv al legiuitorului. În consecință, instituirea posibilității de a formula plângere la instanța de contencios administrativ împotriva măsurii de suspendare a dreptului de utilizare a unui autovehicul prin reținerea certificatului de înmatriculare și a plăcuțelor cu numărul de înmatriculare se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului, fără a fi contrară dispozițiilor constituționale invocate.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de George Iancu în Dosarul nr. 7.007/3/2020 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 58¹ alin. (1) din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi și în regim de închiriere și ale art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2010 privind unele măsuri pentru întărirea controlului în scopul combaterii transporturilor ilicite de mărfuri și de persoane sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 3 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 96

din 10 martie 2022

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală
și pentru modificarea și completarea unor acte normative
care cuprind dispoziții procesual penale**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Irina-Ioana Kuglay.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, excepție ridicată de Societatea Lemarco — S.A. din București, de Mircea Rădină și de Neculai Martaș în Dosarul nr. 5.803/3/2019 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.326D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, domnul avocat Dan Lupașcu, având împuternicire avocațială depusă la dosar. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului prezent, care arată că excepția de neconstituționalitate este admisibilă, întrucât, în temeiul textului de lege criticat, a fost respinsă ca inadmisibilă contestația privind durata procesului penal formulată de autor. Susține, totodată, că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece limitarea posibilității de a formula contestația privind durata procesului penal doar în ceea ce privește cauzele începute anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil în componenta referitoare la termenul rezonabil al procedurilor penale. Invocă Hotărârea din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, potrivit căreia statele parte la Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale au obligația de a pune la dispoziția justițiabililor o cale de atac în vederea valorificării plângerilor privind durata procedurii. Dreptul la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, prevăzut de art. 6 din Convenție, implică posibilitatea fiecărei părți de a obține soluționarea cu celeritate a cauzei sale, iar cadrul normativ intern trebuie configurat în așa fel încât să permită valorificarea dreptului, iar nu negarea dreptului, suprimarea remediei procedural corespunzător, în ipoteza tergiversării soluționării cauzei. Observă că art. 13 din Convenție consacră

dreptul fiecărei persoane de a se adresa unei instanțe naționale în ipoteza încălcării drepturilor și libertăților fundamentale, iar în aplicarea acestui articol, Curtea de la Strasbourg a statuat că, la nivel național, trebuie să existe un remediu eficient, efectiv, care să asigure aplicabilitatea garanțiilor convenționale. Or, excluderea din categoria persoanelor care pot formula contestația privind durata procesului penal a acelor care sunt părți în procesele penale începute înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală are un vădit caracter discriminatoriu fără o justificare obiectivă. Susține că situația în care se află aceste din urmă persoane este aceeași, fiind părți ale unui proces penal aflat în derulare, în concret, în cauza penală în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate dosarul aflându-se în faza de urmărire penală. Observă că, deși standardul constituțional și convențional instituie o protecție efectivă în această materie, dispozițiile criticate împiedică o categorie semnificativă de persoane să beneficieze de acest remediu. Reține că norma criticată este o normă de procedură, cu privire la care se aplică principiul activității legii penale, însă acest aspect nu constituie un obstacol în a se constata neconstituționalitatea acesteia. Subliniază că nu ne aflăm în prezența unei aplicări retroactive a normelor procesual penale criticate, întrucât autorii excepției nu au solicitat să se constate aplicarea pentru trecut a acestora, până la intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, ci pentru viitor. Reține că legiuitorul are atribuția constituțională de a reglementa competența, procedura de judecată, căile de atac, însă această atribuție nu trebuie exercitată arbitrar, ci trebuie exercitată conform Legii fundamentale. Având în vedere toate cele menționate anterior, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și reconsiderarea jurisprudenței anterioare a Curții Constituționale.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Susține că prevederile art. 105 din Legea nr. 255/2013 sunt contrare dispozițiilor art. 16 și 21 din Legea fundamentală, întrucât instituie un tratament juridic diferit pentru situații identice, respectiv nu permit accesul la verificarea duratei rezonabile a procesului penal unei categorii de persoane stabilite discriminatoriu, fără fundament constituțional. Reține că textul criticat înlătură această din urmă categorie de persoane de la un remediu procesual, deși aceasta se află într-o situație identică cu destinatarul normei. Apreciază că ipoteza — din care rezultă identitatea de situație — este aceea a persoanei față de care procesul penal a debutat de mai mult de un an, iar tratamentul discriminator îl constituie legea după care procesul penal a început de mai mult de un an. Subliniază că, în speță, nu se pune problema retroactivității legii de procedură, întrucât

ceea ce se cere a fi examinat este dacă, la momentul actual, persoanele pe care norma le exclude se află într-o situație dezavantajoasă din punctul de vedere al procedurilor, în condițiile în care legea de procedură penală, spre deosebire de legea de procedură civilă, a fost de imediată aplicare. Reține că rațiunea introducerii dispozițiilor art. 105 în Legea nr. 255/2013 a fost aceea de a degreva instanțele de numărul mare de cauze având ca obiect contestația privind durata procesului penal. Arată că acest fapt a fost mascat prin realizarea unui paralelism cu legea de procedură civilă, deși s-a omis faptul că noua lege de procedură penală a fost de imediată aplicare, inclusiv cu privire la procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată. Așadar, spre deosebire de Codul de procedură civilă, care nu s-a aplicat proceselor aflate pe rol, materie în care contestația privind durata procesului privea doar procesele pe care legea nouă le reglementa, noul Cod de procedură penală s-a aplicat și proceselor aflate în derulare, așa încât apreciază că era firesc ca și în procesele începute sub legea veche să se aplice contestația privind durata procesului penal. Apreciază că legiuitorul ar fi putut reglementa ca perioada anterioară intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală să nu fie avută în vedere la calculul duratei nerezonabile a procesului penal, deși apreciază că și o astfel de prevedere ar fi fost susceptibilă a fi declarată neconstituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 27 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.803/3/2019, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Lemarco — S.A. din București, Mircea Rădină și Neculai Martaș cu ocazia soluționării contestației privind durata procesului penal, formulată de aceștia într-o cauză penală începută înainte de intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că, în mod contrar garanțiilor convenționale și interne invocate, opțiunea legiuitorului a fost să limiteze aplicabilitatea contestației privind durata procesului penal doar la cauzele demarate sub imperiul noului Cod de procedură penală, fără a se observa că atât dispozițiile Legii fundamentale, cât și cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrau acest drept în mod nediscriminatoriu. Susțin că dreptul la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil cunoaște o protecție mult mai elaborată și nediferențiată prin normativul și practica judiciară aferente Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât, în mod firesc, se vor aplica cu prioritate aceste instrumente de protecție a drepturilor omului, și nu o dispoziție neconvențională și neconstituțională cuprinsă în Legea nr. 255/2013. Invocă, în acest sens, dispozițiile art. 20 alin. (2) din Constituție. Arată că, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și a intereselor sale legitime în exercitarea dreptului său la un proces echitabil, acces care nu poate fi îngrădit prin invocarea pretextului potrivit căruia legea procesuală nouă nu prevede o

cale de atac efectivă internă împotriva duratei excesive a procesului. Susțin că, prin norma criticată, legiuitorul național a nesocotit caracterul universal și nediscriminatoriu al unui proces echitabil, în eficientizarea căruia trebuie recunoscut dreptul la o durată rezonabilă a procesului penal, garanție consfințită inclusiv prin art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală.

7. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 au mai fost supuse controlului de neconstituționalitate, prin raportare la critici de neconstituționalitate similare, astfel încât invocă considerentele deciziilor nr. 589 din 21 octombrie 2014, nr. 154 din 17 martie 2015 și nr. 423 din 9 iunie 2015, prin care instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, cu următorul conținut: „*Dispozițiile art. 488¹—488⁶ din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, referitoare la contestația privind durata rezonabilă a procesului penal, se aplică numai proceselor penale începute după intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2010.*”

12. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 105 din Legea nr. 255/2013, criticate dintr-o perspectivă identică, prin deciziile nr. 295 din 6 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 16 august 2021, nr. 488 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 14 decembrie 2017, nr. 612 din 22 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1049 din 27 decembrie 2016, nr. 668 din

15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 noiembrie 2015, și nr. 589 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 16 ianuarie 2015, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

14. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că, fiind vorba de norme penale ce aparțin domeniului procedural, acestea sunt guvernate de principiul activității, ceea ce înseamnă că legea se aplică din momentul intrării în vigoare și până la momentul ieșirii sale din vigoare. Astfel, la aplicarea legii procesual penale nu se ia în considerare data săvârșirii infracțiunii, ci data la care se efectuează actul procesual sau procedural, chiar dacă procesul a fost început anterior intrării în vigoare a legii. Totodată, stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, Curtea a reținut, cu mai multe prilejuri, că acesta este sensul art. 126 alin. (2) din Constituție, care, referindu-se la competența instanțelor judecătorești și la procedura de judecată, stabilește că acestea „sunt prevăzute numai de lege”.

15. Curtea a reținut, de asemenea, că, prin dispozițiile legale deduse controlului de constituționalitate, legiuitorul nu a instituit un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații diferite. Curtea a constatat, astfel, că textul de lege criticat nu stabilește vreo distincție sau discriminare, motiv pentru care nu se poate reține încălcarea art. 16 din Constituție. Câtă vreme procesul penal este guvernat de alte reguli procedurale pentru fiecare categorie în parte, este evident că, din această perspectivă, cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât tratamentul juridic diferențiat este pe deplin justificat. Prin urmare, Curtea a constatat că, în cauză, nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Legea fundamentală.

16. Referitor la invocarea prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a constatat că principiul accesului liber la justiție are ca

semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau niciun grup social. Cu toate acestea, el poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege. Este îndeobște admis că procesul penal se desfășoară sub autoritatea ordinii normative de drept care capătă caracter efectiv prin constrângere și conformare, sens în care, dimpotrivă, tocmai în realizarea dreptului la un proces echitabil, situația nou-reglementată, dacă s-ar aplica retroactiv, adică proceselor începute sub imperiul legii vechi, ar duce la afectarea previzibilității legii ce guvernează procesul. Mai mult, Curtea a reținut că împrejurarea că procesele începute sub imperiul legii vechi nu sunt susceptibile de cenzura ce poate fi exercitată pe calea contestației privind durata rezonabilă a procesului nu echivalează cu afectarea principiului constituțional consacrat de art. 21, deoarece, în acord cu art. 8 referitor la caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal din Codul de procedură penală, „*Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât (...) orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil*”. Prin urmare, indiferent de regimul juridic sub autoritatea căruia au fost începute procesele, organele judiciare, în deplin acord cu principiul legalității procesului penal consacrat de art. 2 din Codul de procedură penală, sunt obligate să respecte un termen rezonabil de soluționare a cauzelor.

17. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

18. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Lemarco — S.A. din București, de Mircea Rădină și de Neculai Martaș în Dosarul nr. 5.803/3/2019 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 105 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 400 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Agenția Națională a Funcționarilor Publici, denumită în continuare *Agenția*, se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, ca organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică.

Art. 2. — (1) Sediul principal al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici este în municipiul București, bd. Mircea Vodă nr. 44, bl. M17, tronsonul III, sectorul 3. Agenția Națională a Funcționarilor Publici își poate desfășura activitatea și în alte sedii deținute sau utilizate în condițiile legii.

(2) Agenția Națională a Funcționarilor Publici poate închiria spații pentru necesități instituționale proprii, în condițiile legii.

CAPITOLUL II

Atribuțiile Agenției Naționale a Funcționarilor Publici

Art. 3. — (1) Agenția asigură aplicarea strategiilor și a Programului de guvernare în domeniul managementului funcției publice și al funcționarilor publici, precum și al evidenței personalului plătit din fonduri publice.

(2) Agenția îndeplinește atribuții în următoarele domenii:

- a) reglementarea funcției publice;
- b) evidența și managementul funcției publice și al funcționarilor publici;
- c) monitorizarea și controlul activităților referitoare la funcția publică și la funcționarii publici;
- d) evidența personalului plătit din fonduri publice;
- e) implementarea și gestionarea de programe finanțate din fonduri europene, precum și din alte surse legal constituite, în domeniul funcției publice și al funcționarilor publici;
- f) gestionarea implementării reformelor, investițiilor și obiectivelor specifice componentelor din Planul național de redresare și reziliență al României, aflate în responsabilitatea sa, în conformitate cu legislația în vigoare.

(3) Agenția îndeplinește orice alte atribuții prevăzute de lege.

(4) În exercitarea atribuțiilor sale Agenția colaborează cu compartimentele specializate în managementul resurselor umane din structura autorităților și instituțiilor publice.

Art. 4. — În domeniul reglementării funcției publice Agenția îndeplinește următoarele atribuții:

- a) elaborează și propune politici și strategii privind managementul funcției publice și al funcționarilor publici, pe care le supune spre aprobare Guvernului prin Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației;
- b) elaborează proiecte de acte normative privind funcția publică și funcționarii publici, pe care le supune spre aprobare Guvernului prin Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației;
- c) reglementează normele privind conduita funcționarilor publici și activitatea consilierilor de etică din cadrul autorităților și instituțiilor publice, cu aplicarea prevederilor art. 401 alin. (4) lit. b), c) și e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare;

d) elaborează reglementări comune, aplicabile tuturor autorităților și instituțiilor publice, privind funcțiile publice, precum și instrucțiuni privind aplicarea unitară a legislației în domeniul funcției publice și al funcționarilor publici;

e) analizează și avizează proiectele de acte normative care conțin prevederi referitoare la funcția publică și la funcționarii publici, elaborate de alte autorități sau instituții publice;

f) analizează și emite, la solicitarea autorităților și instituțiilor publice, puncte de vedere cu privire la proiectele de acte normative privind funcția publică și funcționarii publici;

g) elaborează, în colaborare cu instituțiile publice cu atribuții în domeniul politicilor salariale și fiscal-bugetare, cadrul normativ privind salarizarea funcționarilor publici;

h) elaborează normele de organizare, utilizare și prelucrare a datelor și informațiilor cuprinse în baza de date privind evidența națională a funcțiilor publice și funcționarilor publici, precum și în Sistemul electronic național de evidență a ocupării în sectorul public;

i) elaborează proiectele de acte normative pentru armonizarea legislației din domeniul funcției publice cu reglementările Uniunii Europene și cu alte acte internaționale la care România este parte;

j) urmărește ca proiectele de acte normative elaborate de ministere și de alte autorități sau instituții publice, care conțin prevederi referitoare la funcțiile publice și la funcționarii publici, să fie în concordanță cu reglementările interne și europene existente în acest domeniu;

k) elaborează cadre de competență, în condițiile legii;

l) monitorizează și evaluează implementarea politicilor publice specifice domeniului funcției publice și al funcționarilor publici;

m) formulează opinii de specialitate cu privire la acorduri, memorandumuri sau alte documente în care Agenția este parte sau care vizează domeniul funcției publice și al funcționarilor publici.

Art. 5. — (1) În domeniul evidenței și managementului funcției publice și al funcționarilor publici, Agenția îndeplinește următoarele atribuții:

a) realizează evidența și managementul funcției publice și al funcționarilor publici;

b) elaborează și administrează baza de date cuprinzând evidența națională a funcțiilor publice și a funcționarilor publici, precum și a funcțiilor publice vacante;

c) elaborează studii, analize și prognoze privind structura și dinamica corpului funcționarilor publici;

d) centralizează nevoile de instruire a funcționarilor publici, pe baza planurilor de perfecționare profesională a funcționarilor publici transmise de autoritățile și instituțiile publice, și le pune la dispoziția Institutului Național de Administrație, precum și a altor furnizori de formare și perfecționare profesională;

e) colaborează cu Institutul Național de Administrație la stabilirea tematicii specifice programelor de formare și perfecționare profesională a funcționarilor publici;

f) elaborează planul de recrutare a funcționarilor publici, în condițiile prevăzute la art. 467 alin. (5) din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, și previzionează necesarul de funcții publice pentru derularea proiectului-pilot al concursului de ocupare a unor funcții publice vacante, în condițiile prevăzute la art. 619 alin. (10) din același act normativ;

g) organizează, gestionează și asigură desfășurarea concursului național prevăzut la art. 467 alin. (3) lit. a) și la art. 619 alin. (4) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul proiectului-pilot al concursului de ocupare a unor funcții publice vacante, pentru care Agenția poate solicita sprijinul autorităților și instituțiilor publice;

h) asigură publicitatea concursurilor pentru ocuparea funcțiilor publice vacante și, după caz, temporar vacante, prevăzute la art. 385 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, prin publicarea anunțului de concurs pe site-ul Agenției și, după caz, în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a;

i) asigură secretariatul tehnic pentru comisia de disciplină pentru înalții funcționari publici, comisia de evaluare a înalților funcționari publici, comisia de recrutare a înalților funcționari publici și comisia de soluționare a contestațiilor pentru recrutarea înalților funcționari publici;

j) acordă avizul privind stabilirea funcțiilor publice, modificarea structurii de funcții publice pentru fiecare autoritate și instituție publică, precum și reorganizarea activității autorității sau instituției publice, în condițiile prevăzute la art. 402 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare;

k) urmărește situația funcțiilor publice și monitorizează ocuparea acestora;

l) gestionează corpul de rezervă al funcționarilor publici și asigură baza de date pentru redistribuirea funcționarilor publici, la solicitarea autorităților și instituțiilor publice, în condițiile legii;

m) acordă, la cerere, asistență de specialitate compartimentelor de resurse umane din cadrul instituțiilor și autorităților publice referitor la aplicarea legislației în domeniul funcției publice și al funcționarilor publici;

n) întocmește raportul anual cu privire la managementul funcțiilor publice și al funcționarilor publici, pe care îl prezintă Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, care conține informații cu privire la reorganizările instituționale, precum și cu privire la aplicarea și respectarea normelor de conduită în cadrul autorităților și instituțiilor publice;

o) elaborează studii, rapoarte și chestionare cu privire la resursele umane din administrația publică, precum și informări privind tendințele la nivelul Uniunii Europene ale funcției publice și funcționarilor publici și/sau personalului din administrația publică;

p) eliberează caziere administrative pentru evidențierea situației disciplinare a funcționarilor publici, în condițiile legii.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1) lit. b), autoritățile și instituțiile publice transmit electronic informațiile privind funcțiile publice și funcționarii publici, în formatul standard stabilit de Agenție.

Art. 6. — În domeniul monitorizării și controlului activităților referitoare la funcția publică și la funcționarii publici, Agenția îndeplinește următoarele atribuții:

a) monitorizează și controlează modul de aplicare a legislației privind funcția publică, funcționarii publici, precum și respectarea aplicării normelor de conduită în cadrul autorităților și instituțiilor publice și înaintează ministerului de resort propunerile privind măsurile ce se impun;

b) monitorizează modul în care sunt asigurate și respectate de către autoritățile și instituțiile publice condițiile de muncă pentru funcționarii publici; în acest scop conlucrează cu

organizațiile sindicale și cu asociațiile profesionale ale funcționarilor publici;

c) controlează modul de respectare de către conducătorii autorităților și instituțiilor publice a drepturilor legale convenite funcționarilor publici, precum și aplicarea măsurilor privind respectarea egalității de șanse și tratament în domeniul relațiilor de serviciu;

d) monitorizează și controlează aplicarea și respectarea prevederilor legale privind organizarea și funcționarea comisiilor paritare și a comisiilor de disciplină, organizarea și desfășurarea concursurilor, organizarea perioadei de stagiu și evaluarea performanțelor profesionale ale funcționarilor publici, precum și dosarul profesional al funcționarilor publici;

e) monitorizează aplicarea normelor privind conduita funcționarilor publici și activitatea consilierilor de etică din cadrul autorităților și instituțiilor publice, cu aplicarea prevederilor art. 401 alin. (4) lit. a), d), f)—j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare;

f) poate sesiza instanța de contencios administrativ, în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;

g) constată contravenții și aplică sancțiuni prin persoanele împuternicite în condițiile prevăzute la art. 537 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 7. — În domeniul evidenței personalului plătit din fonduri publice, Agenția îndeplinește următoarele atribuții:

a) dezvoltă, administrează și operează Sistemul electronic național de evidență a ocupării în sectorul public, pentru gestionarea evidenței personalului plătit din fonduri publice;

b) furnizează Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației date statistice prelucrate, în condițiile legii, pe baza informațiilor cuprinse în Sistemul electronic național de evidență a ocupării în sectorul public, în scopul fundamentării politicilor de resurse umane cu privire la categoriile de personal plătit din fonduri publice;

c) gestionează evidența personalului prevăzut de legislația-cadru privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice;

d) asigură prelucrarea datelor și informațiilor cuprinse în Sistemul electronic național de evidență a ocupării în sectorul public, cu respectarea legislației privind protecția datelor cu caracter personal;

e) colaborează cu autoritățile și instituțiile publice, precum și cu persoanele juridice în cadrul cărora își desfășoară activitatea personalului prevăzut de legislația-cadru privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice;

f) pune la dispoziția autorităților și instituțiilor publice, precum și oricăror persoane juridice în cadrul cărora își desfășoară activitatea personalul prevăzut de legislația-cadru privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice mijloace informatice, în scopul transmiterii, în formatul și la termenele prevăzute de lege, a datelor și informațiilor despre posturile și personalul propriu.

Art. 8. — În domeniul implementării și gestionării de programe finanțate din fonduri europene, precum și din alte surse legal constituite, în domeniul funcției publice și al funcționarilor publici, Agenția îndeplinește următoarele atribuții:

a) fundamentează, elaborează și prezintă spre aprobare ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației programe pentru dezvoltarea managementului funcției publice și al funcționarilor publici;

b) implementează și gestionează programele privind funcția publică și funcționarii publici, urmărește îndeplinirea acestora și prezintă periodic ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației rapoarte privind modul de derulare a acestora;

c) colaborează cu autoritățile de management ale programelor operaționale;

d) încheie parteneriate pentru desfășurarea activităților de pregătire și implementare a proiectelor.

Art. 9. — În domeniul gestionării implementării reformelor, investițiilor și obiectivelor specifice componentelor din Planul național de redresare și reziliență al României, denumit în continuare *PNRR*, aflate în responsabilitatea sa, în conformitate cu legislația în vigoare, Agenția îndeplinește următoarele atribuții:

a) îndeplinește rolul de coordonator de reforme și/sau investiții și asigură implementarea directă a reformelor, investițiilor și obiectivelor specifice componentelor din *PNRR* aflate în responsabilitatea sa, în conformitate cu legislația în vigoare;

b) contribuie la elaborarea și modificarea reformelor, investițiilor și obiectivelor specifice componentelor din *PNRR* care se află în responsabilitatea sa și se asigură de utilizarea eficientă, efectivă și transparentă a fondurilor din care se finanțează acestea;

c) lansează, după caz, apeluri de proiecte, realizează evaluarea, selecția și contractarea proiectelor, cu respectarea principiilor aplicabile Mecanismului de redresare și reziliență, și asigură monitorizarea acestora;

d) asigură implementarea activităților prevăzute în cadrul acordului de finanțare și raportează către Ministerul Investițiilor și Proiectelor Europene, denumit în continuare *MIPE*, coordonatorul național al *PNRR*, progresul în cadrul acestora;

e) adoptă sistemul de control intern, adaptat la specificul intervenției, care previne, detectează și constată neregulile, respectiv implementează procedurile pentru prevenirea conflictelor de interese, fraudei, corupției și dublei finanțări, asigurând principiul bunei gestiuni financiare și protejarea intereselor financiare ale Uniunii Europene;

f) elaborează și adoptă proceduri proprii de verificare și control, adaptate la specificul intervențiilor, pentru a asigura îndeplinirea obiectivelor și a etapelor contractuale;

g) asigură respectarea instrucțiunilor *MIPE* și utilizarea formularelor elaborate de acesta în scopul implementării *PNRR*;

h) realizează plățile și le centralizează în cadrul rapoartelor de progres pentru îndeplinirea jaloanelor și țintelor din cadrul reformelor, investițiilor și obiectivelor specifice componentelor din *PNRR*, care se transmit trimestrial la *MIPE*;

i) monitorizează stadiul de îndeplinire pentru fiecare jalon și țintă din cadrul reformelor, investițiilor și obiectivelor specifice componentelor din *PNRR*, cu respectarea prevederilor din anexa la Decizia de punere în aplicare a Consiliului din 3 noiembrie 2021 de aprobare a evaluării *PNRR*;

j) asigură transmiterea, prin mijloace electronice, către *MIPE* a tuturor informațiilor referitoare la proiecte, reforme, investiții și obiective specifice componentelor din *PNRR*, la condițiile contractuale, inclusiv stadiul îndeplinirii țintelor și jaloanelor, potrivit obligațiilor stabilite în acordul de finanțare semnat cu *MIPE*, precum și cu privire la beneficiarul real, în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2021/241 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 februarie 2021 de instituire a Mecanismului de redresare și reziliență;

k) transmite *MIPE* situațiile privind sumele estimate a fi utilizate trimestrial, pentru proiectele finanțate din fonduri europene în cadrul *PNRR*, precum și raportări centralizate privind efectuarea cheltuielilor realizate din fonduri europene pentru reformele, investițiile și obiectivele specifice componentelor din *PNRR*, respectiv îndeplinirea jaloanelor și țintelor în cadrul reformelor și investițiilor asociate acestor fonduri, pe care le certifică;

l) transmite Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, centralizat, solicitările de fonduri, în condițiile legii;

m) îndeplinește și alte atribuții necesare pentru asigurarea implementării reformelor, investițiilor și obiectivelor specifice componentelor din *PNRR* care fac obiectul finanțării din *PNRR*,

stabilite prin Comitetul interministerial de coordonare, prin aranjamentele operaționale aprobate de Comisia Europeană sau prin normele de aplicare, procedurile și ghidurile aferente sistemului de management și control;

n) asigură colectarea și introducerea datelor și a documentelor prin sistemul informatic al *PNRR* privind procesul de evaluare, selecție, contractare, implementare, respectiv plată pentru proiectele finanțate în cadrul *PNRR*, inclusiv pentru reformele, investițiile și obiectivele specifice componentelor din *PNRR*, precum și cu privire la beneficiarul real, în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2021/241;

o) asigură arhivarea corespunzătoare, inclusiv în format electronic, a tuturor datelor/documentelor aferente procesului de implementare a acordurilor/contractelor/deciziilor/ordinelor de finanțare/acordurilor de implementare/convențiilor de finanțare, în conformitate cu funcțiile, atribuțiile și tipurile de documente specifice, și asigură accesul neîngrădit la acestea al entităților naționale/europene cu atribuții în verificarea, controlul și auditarea fondurilor europene și naționale;

p) asigură îndeplinirea măsurilor legate de vizibilitatea fondurilor din partea Uniunii Europene, inclusiv, atunci când este cazul, prin afișarea emblemei Uniunii Europene și a declarației de finanțare corespunzătoare cu următorul conținut: „finanțat de Uniunea Europeană — NextGenerationEU”, precum și oferirea de informații specifice coerente, concrete și proporționale unor categorii de public diverse, care includ mass-media și publicul larg, cu respectarea prevederilor Manualului de identitate vizuală al *PNRR*.

Art. 10. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale prevăzute în acte normative, Agenția colaborează cu ministerele, cu celelalte instituții publice și autorități ale administrației publice centrale și locale, precum și cu alte persoane juridice de drept public sau privat, române ori străine.

(2) Autoritățile și instituțiile publice sunt obligate să comunice Agenției, pentru realizarea atribuțiilor sale, la termenele stabilite prin acte normative, documentele, datele și informațiile solicitate referitoare la funcțiile publice și la funcționarii publici, în condițiile legii.

(3) Agenția poate edita buletine informative și alte publicații de specialitate.

(4) În realizarea atribuțiilor sale, Agenția încheie acte juridice prevăzute de acte normative, inclusiv protocoale/acorduri de colaborare cu persoane juridice de drept public și/sau de drept privat, în condițiile legii.

Art. 11. — Orice modificare apărută în situația funcționarilor publici și a funcțiilor publice se comunică Agenției în condițiile prevăzute la art. 409 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL III

Organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici

Art. 12. — (1) Agenția este condusă de un președinte, cu rang de secretar de stat, ajutat de un vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat.

(2) Președintele și vicepreședintele sunt numiți prin decizie a prim-ministrului, la propunerea ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației.

(3) Președintele Agenției conduce aparatul propriu al Agenției, stabilit prin prezenta hotărâre, numește și eliberează din funcție personalul acesteia, în condițiile legii.

(4) Președintele Agenției este ordonator terțiar de credite. Președintele Agenției poate delega această calitate, în condițiile legii, vicepreședintelui, secretarului general sau altor persoane împuternicite în acest scop, cu excepția conducătorului compartimentului financiar-contabil. Prin ordin al președintelui Agenției se precizează competențele delegate și condițiile delegării acestora.

(5) Președintele reprezintă Agenția în raporturile cu ministerele, cu celelalte autorități ale administrației publice

centrale, cu autoritățile administrației publice locale, cu alte autorități și instituții publice centrale și locale, cu persoane juridice și fizice române sau străine, precum și în justiție.

(6) În exercitarea atribuțiilor care îi revin, președintele emite ordine cu caracter normativ și individual.

(7) Vicepreședintele îndeplinește atribuțiile și sarcinile care îi sunt delegate de președinte prin ordin.

(8) În cazul lipsei președintelui, calitatea de ordonator terțiar de credite, precum și celelalte atribuții care revin președintelui se exercită în numele președintelui de către vicepreședintele Agenției.

Art. 13. — Prin ordin al președintelui Agenției unele atribuții pot fi delegate, în condițiile legii, vicepreședintelui, secretarului general, secretarului general adjunct sau persoanelor cu funcții de conducere.

Art. 14. — (1) Agenția are un secretar general și un secretar general adjunct, care fac parte din categoria înalților funcționari publici și sunt numiți în condițiile legii.

(2) Secretarul general îndeplinește atribuțiile prevăzute la art. 61 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare. Secretarul general îndeplinește și alte atribuții prevăzute în regulamentul de organizare și funcționare al Agenției ori încredințate prin ordin de președintele Agenției, în condițiile legii.

(3) Secretarul general adjunct îndeplinește atribuțiile stabilite prin ordin de președintele Agenției, în condițiile legii.

Art. 15. — (1) Numărul maxim de posturi al Agenției este de 199, exclusiv demnitarii și numărul de posturi aferent cabinetelor acestora.

(2) Personalul Agenției este format din demnitarii, funcționari publici și personal contractual.

(3) Salarizarea personalului Agenției se face în condițiile prevăzute de legislația în vigoare privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

(4) Structura organizatorică a Agenției este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(5) În cadrul structurii organizatorice, prin ordin al președintelui Agenției, având în vedere nevoile instituționale și structura de personal, se pot înființa, după caz, alte compartimente decât cele prevăzute în anexă, în condițiile legii.

(6) În cadrul Agenției, prin ordin al președintelui, se pot organiza și pot funcționa, în condițiile legii, unități de implementare a proiectelor și echipe de proiect, în vederea asigurării unui cadru unitar pentru managementul și implementarea proiectelor finanțate din împrumuturi externe rambursabile sau din fonduri externe nerambursabile, în condițiile legii.

(7) Președintele Agenției numește, prin ordin, personalul unităților de implementare a proiectelor/echipelor de proiect,

prevăzute la alin. (6), în condițiile legii, și stabilește competențele conducătorilor acestora.

CAPITOLUL IV Dispoziții finale

Art. 16. — (1) Atribuțiile compartimentelor, atribuțiile și responsabilitățile personalului, precum și circuitul intern al documentelor se stabilesc prin regulamentul de organizare și funcționare, care se aprobă prin ordin al președintelui Agenției, precum și prin fișa postului.

(2) Statul de funcții al Agenției se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației, la propunerea președintelui Agenției, în limita numărului de posturi aprobat.

Art. 17. — Agenția are un număr de 5 autoturisme stabilit potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 18. — (1) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale Agenției se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației.

(2) În scopul realizării rolului și atribuțiilor ce îi revin, Agenția poate beneficia de consultanță și asistență din străinătate, precum și de programe de formare și perfecționare a pregătirii funcționarilor publici, în limita fondurilor bugetare alocate sau a altor surse atrase din țară sau din străinătate, potrivit legii.

Art. 19. — Orice activitate care implică prelucrarea datelor cu caracter personal realizată de Agenție în aplicarea prevederilor prezentei hotărâri se face cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), precum și a altor acte normative incidente din domeniul protecției datelor cu caracter personal.

Art. 20. — Încadrarea personalului Agenției în numărul maxim de posturi aprobat și în noua structură organizatorică se aprobă prin ordin al președintelui Agenției, în termen de minimum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, cu respectarea regimului juridic aplicabil fiecărei categorii de personal.

Art. 21. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 2 septembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru,
Mihaela-Ioana Kaitor,
secretar de stat

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán
Președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,
Vasile-Felix Cozma

Secretarul general al Guvernului,
Marian Neacșu

p. Ministrul muncii și solidarității sociale,
Cătălin Boboc,
secretar de stat

Ministrul investițiilor și proiectelor europene,
Marcel-Ioan Bolos
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

pentru modificarea art. 1 alin. (1) din Ordinul ministrului finanțelor nr. 3.216/2020 privind instituirea unor măsuri referitoare la transmiterea de documente în format electronic către Ministerul Finanțelor și unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului

În temeiul prevederilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. I. — La articolul 1 din Ordinul ministrului finanțelor nr. 3.216/2020 privind instituirea unor măsuri referitoare la transmiterea de documente în format electronic către Ministerul Finanțelor și unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1312 din 30 decembrie 2020, cu modificările ulterioare, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Prevederile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 2.201/2020 privind instituirea unor măsuri referitoare la deschiderea și repartizarea/retragerea creditelor bugetare din bugetele componente ale bugetului general consolidat, până la data de 31 decembrie 2020, se aplică până la data de 30 iunie 2023 inclusiv.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 16 iunie 2022.
Nr. 1.425.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

